

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/148/2022
Identifikačné číslo spisu:	5317201857
Dátum vydania rozhodnutia:	15.11.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5317201857.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. narodenej L., bývajúcej v Y., zastúpenej Advokátskou kanceláriou VARMUS s.r.o., so sídlom v Čadci, Palárikova 83, IČO: 36 863 203, proti žalovaným 1/ SIMPLEX Business, s.r.o., IČO: 46 869 565, so sídlom v Banskej Bystrici, Hviezdoslavova 18, 2/ 1. konsolidačná, spol. s r.o., IČO: 43 987 397, so sídlom v Nitre, Radlinského 2, zastúpeného Advokátskou kanceláriou AKMB s.r.o., so sídlom v Nitre, Štefánikova 9, IČO: 52 380 458, 3/ U., narodenej L. bývajúcej v Q. 4/ X., narodenému L., bývajúcemu vo B., o určenie neplatnosti dražby, vedenej na Okresnom súde Čadca (teraz Okresný súd Žilina) pod sp. zn. 9C/14/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. októbra 2021 sp. zn. 9Co/29/2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaní 1/ až 4/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 30. októbra 2020 č. k. 9C/14/2017-445 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby zo dňa 07.02.2017, osvedčenej notárskou zápisnicou spísanou notárom X. pod č. N 36/2017, Nz 3639/2017, NCRls 3695/2017, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie B., ktorých vlastníkom bol žalovaný 4/, a ktorá bola vykonaná žalovaným 2/ na návrh žalovaného 1/. Zároveň žalovaným v rade 1/ až 3/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku; a žalovanému v rade 4/ voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa v priebehu konania neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že by uzatvorením miestnosti, v ktorej prebiehala dražba, bola dotknutá na svojich právach tak, ako to v priebehu konania tvrdila. Aj keď podľa názoru súdu bolo preukázané, že v čase výkonu

dražby bola miestnosť uzamknutá, ako vyplynulo aj zo správy o preverení oznámenia, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre (najmä z dôvodu, aby nedošlo k rušeniu priebehu dražby, keďže sa nachádzala v budove, kde boli viaceré pracoviská), táto skutočnosť nezasiahla do práv žalobkyne tak, ako to vyplynulo i z výpovede svedka Mgr. Q. Y., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že bez prekážok mal možnosť sa zúčastniť dražby, pričom dražobníčka riadne vyzývala všetkých prítomných, aby prejavili svoje rozhodnutie, či sa chcú dražby zúčastniť. Žalobkyňa minimálne v tomto štádiu podľa názoru súdu mohla svoju vôľu prejsť, pričom opustila čakáreň pred príjmacou kanceláriou nachádzajúcou sa pred dražobnou miestnosťou a sama opustila budovu. Dražba začala až po druhom odchode z čakárne a von z budovy, kde sa nachádzal aj svedok Q. F. a žalobkyňa sa teda podľa názoru súdu vlastným konaním vzdala práva zúčastniť sa dražby. Pokiaľ poukazovala na rozhodnutie najvyššieho súdu v súvislosti so zamknutím vstupných dverí do dražobnej miestnosti, tu súd vychádzal z konkrétnej situácie, ako aj z okolností daného prípadu, keď tak, ako je vyššie uvedené, konštatoval, že samotná skutočnosť (uzatvorenie dražobnej miestnosti) ešte sama o sebe neznamená, že došlo k zásahu do práv žalobkyne tak, ako to má na mysli ust. § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z. z..

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobkyne, rozsudkom z 21. októbra 2021 sp. zn. 9Co/29/2021 rozsudok okresného súdu potvrdil; žalovaným 1/ až 3/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%; a žalovanému 4/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie vecí, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani zo strany odvolateľky neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie sa správne vypořiadal so všetkými skutočnosťami rozhodujúcimi pre rozhodnutie, správne vyhodnotil vykonané dokazovanie tak, ako to uviedol v bode 40. dôvodov napadnutého rozhodnutia, správne vyhodnotil vykonané dokazovanie a následne i správne rozhodol. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa v priebehu celého konania nepreukázala, že by postupom dražobníka došlo k zásahu do jej práv tak, ako to má na mysli ust. § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z. z., lebo nepochybne nepreukázala, že by jej bolo zabránené zúčastniť sa dražby. Pokiaľ i z výpovede konateľ a žalovanej 2/ pred príslušníkmi policajného zboru vyplynulo, že miestnosť, v ktorej sa vykonávala dražba, mala byť uzamknutá, zo žiadneho z vykonaných dôkazov (okrem výpovede samotnej žalobkyne a žalovaného 4/) nevyplynulo, že žalobkyňa sa skutočne zdržiavala v priestoroch dražby. Túto skutočnosť nebolo možné bez akýchkoľvek pochybností ustáliť ani z toho, že žalobkyňa vedela opísať priestory, v ktorých sa dražba vykonávala, na ktorú okolnosť poukazovala i v odvolacom konaní, lebo je zrejmé, že sa jednalo o opakovanú dražbu vykonávanú v tých istých priestoroch, v ktorých sa žalobkyňa už v minulosti dražby zúčastnila, a preto ani na túto námietku odvolací súd prihliadnuť nemohol. Prihliadajúc na všetky vyššie uvedené skutočnosti potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

2.2. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania súd vychádzal z ust. § 255 ods. 1 CSP s použitím ust. § 396 ods. 1 CSP a priznal žalovaným 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, keďže mali v odvolacom konaní úspech. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania u žalovaného 4/ súd vychádzal z ust. § 257 CSP s použitím ust. 396 ods. 1 CSP a tomuto účastníkovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď dôvody hodné osobitného zreteľa videl v jeho postoji v priebehu celého konania tým, že nespochybňoval právo žalobkyne a žiadal jej žalobe vyhovieť.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu vo výroku I., ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie a výroku II., ktorým bol žalovaným v 1-3/ rade priznaný voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolaťka“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Dovolaťka je názoru, že prvoinštančný ako aj odvolací súd vo svojich rozsudkoch nedostatočne zhodnotili skutočnosti svedčiace v prospech tvrdení žalobkyne a tieto skutočnosti pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy. Žalobkyňa súdom oboch inštancií vytýka, že sa nedostatočne vysporiadala na ňou poukazovaný judikát Najvyššieho súdu (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/100/2012

zo dňa 24.10.2013), podľa ktorého je nevyhnutné, aby dražba bola prístupná počas celého jej priebehu, teda od jej otvorenia až do udelenia príklepu, pričom verejnosť musí mať možnosť kedykoľvek v tomto časovom rozpätí na ňu prichádzať a z nej odchádzať. Žalobkyňa a svedok sa dostavili do sídla vydražiteľa v lehote uvedenej v Oznámení o dobrovoľnej dražbe zo dňa 16.01.2017, no bez toho, aby im to bolo oznámené, sa dražba začala skôr, nebolo im umožnené dražby sa zúčastniť. Uvedený judikát NS SR nemožno podľa žalobkyne obísť iba určitými osobitosťami prípadu. V zmysle uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu SR skutočnosť, že sa žalobkyňa a dlžníkovi bez vlastného zavinenia neumožnilo zúčastniť na dražbe a domáhali sa vstupu do dražobnej miestnosti pred a po jej otvorení, neznamená automaticky, že nemajú právo zúčastniť sa dražby po jej otvorení. Podľa dovolateľky v celom konaní nebolo preukázané, že by sa v predmetnom čase nachádzala na inom mieste, čo by vylučovalo jej prítomnosť na mieste dražby, pričom poukazovala na skutkové okolnosti ohľadom jej účasti na dražbe. Nakoľko došlo k porušeniu ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, a tým bola dotknutá žalobkyňa na svojich právach, využila svoje zákonné právo, ktoré vyplýva z § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, a ktoré je taktiež uvedené v uznesení Najvyššieho súdu. Uznesenie najvyššieho súdu 3Cdo/186/2010, podľa ktorého v prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Súdy oboch inštancií dospeli po vykonaní dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko všetky v konaní preukázané skutočnosti nasvedčujú faktu, že žalobkyňa bola v inkriminovanom čase v mieste dražby a snažila sa dostať do dražobnej miestnosti a zúčastniť sa dražby ako záujemca, avšak toto jej nebolo umožnené. Dovolaťka navrhuje, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Taktiež navrhuje, aby boli žalovaní 1/-3/ povinní nahradiť žalobkyňu trovy dovolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolateľke nesvedčí právo na to, aby sa súdy stotožnili s jej právnymi názormi a predstavami, aby rozhodli v súlade s jej vôľou a požiadavkami a tiež ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dovolateľkou navrhnutých dôkazov a dožadovať sa spôsobu hodnotenia dôkazov, ktorý dovolateľka navrhla (7Cdo/44/2021). Dovolaťka vytýka odvolaciemu súdu, že vec nesprávne právne posúdil a vo veci rozhodol nespravodlivo. Dovolaťka však v celom dovolaní nikde neuvádza, v čom spočíva nesprávna aplikácia právneho predpisu, resp. správna aplikácia právneho predpisu avšak jeho nesprávna interpretácia. Samotné tvrdenie dovolateľky, že súd vec nesprávne právne posúdil bez preukázania akéhokoľvek súvisu s predmetným konaním, nemôže samo o sebe predstavovať existenciu predmetného dovolacieho dôvodu. Dovolaťka tvrdí, že súd nebral dostatočne do úvahy rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/100/2012. Žalovaný 2/ poukázal na skutočnosť, že aj v prípade, ak by bol verejnosti obmedzený prístup na dražbu počas jej konania, čo nebol, dovolateľka by tým nemohla byť dotknutá na svojich právach, nakoľko sa počas priebehu dražby do dražobnej miestnosti nepokúšala dostať, o čom v konečnom dôsledku svedčia aj vyjadrenia samotnej dovolateľky. Žalovaný 2/ uviedol, že v predmetnom konaní sa súd žiadnym spôsobom neodklonil od rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ako to uvádza dovolateľka. Súd vo svojom rozhodnutí nezastával názor, že dražobná miestnosť nemusí byť prístupná verejnosti. Súd postupoval správne, keď sa zaoberal otázkou či prípadné uzamknutie dražobnej miestnosti mohlo spôsobiť zásah do práv dovolateľky. Prípustnosť žaloby o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby je v zmysle ustanovenia § 21 ods. 2 ZoDD daná tým, že porušením ZoDD bola osoba dotknutá na svojich právach. Súd teda postupoval správne, keď dospel k záveru, že aj prípadným uzamknutím dverí na dražobnej miestnosti dovolateľka nemohla byť dotknutá na svojich právach, nakoľko sa vstupu do dražobnej miestnosti v čase, keď mali byť dvere uzamknuté, nedomáhala, a teda je prinajmenšom nelogické tvrdiť, že uzamknutím dverí jej malo byť znemožnené zúčastniť sa dražby, na ktorú sa v rozhodnom momente ani nesnažila dostať. Taktiež rozhodnutie NS SR, na ktoré odkazuje v tomto smere dovolateľka sa týka prístupu verejnosti na dražbu, avšak dovolateľka v celom konaní tvrdila, že sa dražby chcela zúčastniť ako záujemca. Žalovaný 2/ navrhuje, aby dovolací súd dovolanie odmietol, resp. zamietol, a aby žalovanému 2/ sa priznala náhrada trov dovolacieho konania voči žalobkyňi vo výške 100%.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená

advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť, a to z nasledujúcich dôvodov:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolateľka vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

10. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

11. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

12. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď

právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

13. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry EŠLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

14. V konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

15. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namietala nedostatočnosť dôvodov odvolacieho rozhodnutia, pričom najmä poukazovala na nedostatočné vysporiadanie sa s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/100/2012.

16. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu znátočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa v odôvodnení stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, toto rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Oba súdy nižšej inštancie v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí v bode 40. dôvodil, pričom s daným sa stotožnil aj odvolací súd, že žalobkyňa tým, že opustila čakáreň pred prijímacou kanceláriou nachádzajúcou sa pred dražobnou miestnosťou a vyšla z budovy von a viac sa nedomáhala vstupu do dražobnej miestnosti, sa podľa názoru súdu sama vlastným rozhodnutím vzdala práva zúčastniť sa dražby. Ak žalobkyňa v rámci svojho procesného útoku poukazovala na rozhodnutie

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/100/2012 zo dňa 24.10.2013, v zmysle ktorého dovolací súd považoval uzamknutie vstupných dverí do dražobnej miestnosti (bez ohľadu na to, či sa o vstup do dražobnej miestnosti niekto pokúšal alebo nie) za postup dražobníka odporujúci § 11 ods. 7 zákona č. 527/2002 Z. z., je potrebné vychádzať aj z okolností daného konkrétneho prípadu a je potrebné prihliadať i na to, že žalobkyňa nezotrvala v čakárni pred prijímacou kanceláriou nachádzajúcou sa pred dražobnou miestnosťou, ale z tejto po druhom vstupe odišla a viac sa do tejto čakárne nevrátila, hoc v okamihu jej druhého odchodu z čakárne a von z budovy čas do začiatku dražby ešte plynul. Dražba začala až v čase, kedy po jej druhom odchode z čakárne a von z budovy, sa v čakárni nachádzal svedok Q.. Obranu žalovaných v rade 1/ a 2/, ktorou namietali aktívnu legitimáciu žalobkyne, súd preto vyhodnotil ako dôvodnú. Preto zo všetkých uvedených dôvodov, keďže nebola preukázaná aktívna legitimácia žalobkyne, zásah do ňou riadne vykonávaných práv porušením ustanovení zákona č. 527/2012 Z. z., súd prvej inštancie žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

17. V reakcii na dovolacie argumenty žalobkyne dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobkyňa preto neopodstatnene namieta, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

18. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnila, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutej časti rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19. Dovolateľka namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Najmä poukazovala na skutkové okolnosti ohľadom jej účasti na dražbe. Podľa názoru dovolateľky dospeli súdy po vykonaní dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko všetky v konaní preukázané skutočnosti nasvedčujú faktu, že žalobkyňa bola v inkriminovanom čase v mieste dražby a snažila sa dostať do dražobnej miestnosti a zúčastniť sa dražby ako záujemca, avšak toto jej nebolo umožnené.

20. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľky uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení

účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

21. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľka naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

21.1. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

21.2. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

22. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie podrobne uvádza skutkový stav, ktorý považovali za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodili svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, teda takýto postup je v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd riadne skonštatoval, že súd prvej inštancie sa správne vypořiadal so všetkými skutočnosťami rozhodujúcimi pre rozhodnutie, správne vyhodnotil vykonané dokazovanie. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa v priebehu celého konania nepreukázala, že by postupom dražobníka došlo k zásahu do jej práv tak, ako to má na mysli ust. § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z. z., lebo nepochybne nepreukázala, že by jej bolo zabránené zúčastniť sa dražby. Pokiaľ i z výpovede konateľa žalovanej 2/ pred príslušníkmi policajného zboru vyplynulo, že miestnosť, v ktorej sa vykonávala dražba, mala byť uzamknutá, zo žiadneho z vykonaných dôkazov (okrem výpovede samotnej žalobkyne a žalovaného 4/) nevyplynulo, že žalobkyňa sa skutočne zdržiavala v priestoroch dražby. Túto skutočnosť nebolo možné bez akýchkoľvek pochybností ustáliť ani z toho, že žalobkyňa vedela opísať priestory, v ktorých sa dražba vykonávala, na ktorú okolnosť poukazovala i v odvolacom konaní, lebo je zjavné, že sa jednalo o opakovanú dražbu vykonávanú v tých istých priestoroch, v ktorých sa žalobkyňa už v minulosti dražby zúčastnila, a preto na túto námietku dovolací súd prihliadnuť nemohol.

23. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

24. Taktiež to, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasila a nestotožnila sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS

251/03).

25. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

26. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

27. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

28. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

28.1. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

29. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Tento dôvod prípustnosti sa viaže k ustálenej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

30. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj ústavný súd) uviedol vo svojom uznesení I. ÚS 215/2022 k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku (aj keď súčasná judikatúra ústavného súdu uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu - I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), že dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 29/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto, aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré dovolateľ pokladá za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť. Dovolateľ, resp. jeho advokát musí preto pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.

31. Najvyšší súd konštantne judikuje vo svojich rozhodnutiach, že len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi

dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Treba zdôrazniť, že o otázku relevantnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP sa nejedná pri riešení otázky, či strana sporu (ne)uniesla dôkazné bremeno, bremeno procesnej zodpovednosti za výsledok v spore, pretože záver súdu o tom, či strana sporu (ne)uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom-ktorom spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade (v každom jednotlivom civilnom sporovom konaní) na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych skutkových okolnostiach, ktoré súd posudzuje v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov. Pri hodnotení dôkazov nemožno odvolaciemu súdu vyčítať pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, ktoré dovolateľ namietala. Dovolací súd totiž nie je v rámci dovolacieho konania oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, keďže je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

32. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

33. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétného stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“. Dovolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že prípustnosť dovolania dovolateľa riadne nešpecifikovali, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedli (konkrétnu) právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedli ako ju riešil odvolací súd ani to, ako mala byť (konkrétna) právna otázka správne riešená.

34. Dovolateľka namietala odklon od rozsudkov Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/100/2012 z 24. októbra 2013 a sp. zn. 3Cdo/186/2010 z 16. decembra 2010, podľa ktorých je nevyhnutné, aby dražba bola prístupná počas celého jej priebehu, teda od jej otvorenia až do udelenia príklepu, pričom verejnosť musí mať možnosť kedykoľvek v tomto časovom rozpätí na ňu prichádzať a z nej odchádzať. Podľa dovolateľky došlo k porušeniu ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, a tým bola dotknutá

žalobkyňa na svojich právach, pričom využila svoje zákonné právo, ktoré vyplýva z § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách.

36. V rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/186/2010 zo 16. decembra 2010, sa konštatuje, že dražba je verejné konanie, ktorého účelom je prechod vlastníckeho práva alebo iného práva k predmetu dražby, konané na základe návrhu navrhovateľa, pri ktorom sa licitátor obracia na vopred neurčený okruh osôb prítomných na vopred určenom mieste s výzvou na podávanie ponúk a pri ktorom na osobu, ktorá urobí najvyššiu ponuku, prejde príklepom licitátora vlastnícke alebo iné právo k predmetu dražby, alebo verejné konanie, ktoré bolo licitátorom ukončené z dôvodu, že nebolo urobené ani najnižšie podanie (§ 2 písm. a) zákona č. 527/2002 Z.z.). V prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Toto právo zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa konania dražby (§ 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z.) . Súd určí neplatnosť dražby, ak je na tom naliehavý právny záujem (§ 21 ods. 3 zákona č. 527/2002 Z.z.) .

37. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/100/2012 z 24. októbra 2013, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 138/2014 vyplýva, že dražba je verejné konanie (§ 2 písm. a) zákona č. 527/2002 Z.z.), preto musí byť prístupná nielen všetkým potenciálnym záujemcom o draženie (účastníkom dražby), ale aj ostatnej verejnosti (§ 11 ods. 7 zákona č. 527/2002 Z.z.). Potreba umožniť prístup k dražbe čo najširšiemu okruhu osôb vyplýva jednak zo samotného cieľa dražby - prevod vlastníckeho práva, predpoklad dosiahnutia ktorého narastá so zvyšujúcim sa počtom účastníkov dražby, ale i z potreby priebehu dražby určitým spôsobom kontrolovať. Prístup verejnosti do dražobnej miestnosti pred i počas konania dražby (t.j. od otvorenia až do udelenia príklepu licitátorom) nemá byť fyzicky obmedzený tak, aby pre vstup do miestnosti bolo potrebné vyvinúť určité úsilie, či prekonať prekážky, ktoré by boli spôsobilé odradiť od vstupu do dražobnej miestnosti osoby majúce záujem zúčastniť sa dražby. Dovolací súd preto zhodne s názorom odvolacieho súdu považoval uzamknutie vstupných dverí do dražobnej miestnosti (bez ohľadu na to, či sa o vstup do dražobnej miestnosti niekto pokúšal alebo nie) za postup dražobníka odporujúci § 11 ods. 7 zákona č. 527/2002 Z.z.

38. Súd prvej inštancie v danom konaní dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že žalobkyňa tým, že opustila čakáreň pred prijímacou kanceláriou nachádzajúcou sa pred dražobnou miestnosťou a vyšla z budovy von a viac sa nedomáhala vstupu do dražobnej miestnosti, sa podľa názoru súdu prvej inštancie sama vlastným rozhodnutím vzdala práva zúčastniť sa dražby.

38.1. Čo sa týka rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/100/2012 z 24.10.2013, v zmysle ktorého dovolací súd považoval uzamknutie vstupných dverí do dražobnej miestnosti za postup dražobníka odporujúci § 11 ods. 7 zákona č. 527/2002 Z. z., súd prvej inštancie a odvolací súd vychádzal z okolností daného konkrétneho prípadu, pričom po vykonanom dokazovaní zistili, že žalobkyňa nezotrvala v čakárni pred prijímacou kanceláriou nachádzajúcou sa pred dražobnou miestnosťou, ale z tejto po druhom vstupe odišla a viac sa do tejto čakárne nevrátila, hoc v okamihu jej druhého odchodu z čakárne a von z budovy čas do začiatku dražby ešte plynul. Dražba začala až v čase, kedy po jej druhom odchode z čakárne a von z budovy, sa v čakárni nachádzal svedok Q.. Obranu žalovaných v rade 1/ a 2/, ktorou namietali aktívnu legitímáciu žalobkyne, súd preto vyhodnotil ako dôvodnú.

38.2. Podľa súdu prvej inštancie uvedená okolnosť, že žalobkyňa sa do miesta výkonu dražby ustanovila, však sama osebe k záveru, že žalobkyňa porušením ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. bola dotknutá na svojich právach, nevedie. Žalobkyňu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať nielen to, že sa do miesta výkonu dražby ustanovila, ale zaťažovalo ju aj dôkazné bremeno preukázať, že ňou tvrdené porušené práva riadne uplatňovala a v dôsledku porušenia ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. bola na týchto právach dotknutá. Zaťažovalo ju preukázať, že medzi porušením ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. a ňou tvrdeným zásahom do jej práv existuje priama príčinná súvislosť.

38.3. Dôkazné bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom dokazovania. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť má pre stranu sporu procesnoprávnou sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom

rozhodnutí věci. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Inak povedané v danom prípade bolo povinnosťou žalobkyne preukázať skutočnosť, na základe ktorých by súd dospel k záveru, či sú splnené predpoklady hypotézy zvolenej právnej normy (v spore išlo najmä o ustanovenia § 21 ods.2 zák.č. 527/2002 Z.z.), v zmysle ktorej si žalobný nárok uplatnila (II. ÚS 38/2015). Posúdenie dôkazného bremena je súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov súdom (II. ÚS 400/09).

38.4. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 6Cdo/66/2019 z 28.08.2021 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 9/2021 v ktorom sa uvádza,„že osobitný typ žaloby, ktorou sa môže osoba dotknutá na svojich právach domáhať na súde určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby upravuje § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. Ide o inštitút právnej ochrany proti dobrovoľnej dražbe, ktorý môžu uplatniť osoby ňou dotknuté ako jediný prostriedok nápravy a ochrany práva na zvrátenie výsledku dobrovoľnej dražby. Dražba je neplatná len za predpokladu, že na základe podanej žaloby o tom rozhodol rozsudkom súd a určil dražbu za neplatnú. Jedným z dôvodov, pre ktorý je možné uplatniť žalobu o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, je porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách. Zákon výslovne neustanovuje, ktoré jeho ustanovenia majú takú povahu, že ich porušenie má za následok neplatnosť dražby. Upravuje len prípady, v ktorých nie je možné vysloviť neplatnosť dražby (§ 21 ods. 6 zákona č. 527/2002 Z. z.). Keďže ide o jediný prostriedok procesnej ochrany dotknutej osoby a iné dôvody, ktoré by neumožňovali vysloviť neplatnosť dražby titulom porušenia zákona alebo titulom iných skutočností, zákon neuvádza, treba v tomto smere zvoliť skôr extenzívny výklad. K úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby ale nepostačuje len zistenie, že došlo k porušeniu ustanovení zákona. Predpokladom úspechu takejto žaloby je, že musí ísť o také jeho porušenie, ktorým je zároveň žalujúca osoba aj reálne dotknutá na svojich právach. Medzi porušením niektorého ustanovenia zákona a vznikom ujmy na právach žalujúcej osoby musí existovať príčinná súvislosť. To znamená, že pre úspešnosť žaloby o určenie neplatnosti dražby v zmysle citovaného zákonného ustanovenia musia byť kumulatívne splnené dva predpoklady, a to, že boli porušené ustanovenia tohto zákona, a že žalujúca osoba bola práve porušením týchto ustanovení fakticky dotknutá na svojich právach. Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno v spore o neplatnosť dražby zaťažuje žalobcu.“ V bode 23 rozhodnutia uvádza:„, V preskúmanej veci odvolací súd postupoval správne, keď na základe tvrdení žalobcu posudzoval, či boli porušené ním uvádzané ustanovenia zákona č. 527/2002 Z. z. a teda, či bol splnený jeden zo základných predpokladov pre vyhovieť žalobe. Dospel k správne záveru, podľa ktorého dražobník je povinný v oznámení o dražbe uviesť obidva spôsoby dražobnej zábezpeky (viď dôvody uvedené v bode 21. rozsudku) a keďže v oznámení chýbal údaj o možnosti zložiť dražobnú zábezpeku formou bankovej záruky, bolo porušené ustanovenie § 17 ods. 1 písm. f) zákona č. 527/2002 Z. z. Potiaľ možno s rozhodnutím odvolacieho súdu súhlasiť. Odvolací súd sa však opomenul zaoberať vecou aj z hľadiska (hoci to žalobcom v žalobe bolo tvrdené), či išlo v okolnostiach danej veci o také porušenie zákona, ktorým bol zároveň žalobca aj reálne dotknutý na svojich právach a teda, či je naplnený aj druhý predpoklad úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby. Ak napriek tomu dospel k právnomu názoru, že dražba je neplatná, jeho rozhodnutie treba považovať za predčasné a ním vyslovený právny názor (zatiaľ) za nesprávny.

39. Z uvedených dôvodov preto dovolateľkou vymedzená otázka nespĺňa kritériá vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovení § 432 až § 435 CSP. Dovolaťka pri jej formulácii nezohľadnila dôležitú skutočnosť, že konajúce súdy zamietnutie žaloby založili na tom, že žalobkyňu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať nielen to, že sa do miesta výkonu dražby ustanovila, ale zaťažovalo ju aj dôkazné bremeno preukázať, že ňou tvrdené porušené práva riadne uplatňovala a v dôsledku porušenia ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. bola na týchto právach dotknutá. Zaťažovalo ju preukázať, že medzi porušením ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. a ňou tvrdným zásahom do jej práv existuje priama príčinná súvislosť, ktorú skutočnosť nepreukázala. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistili a ustálili vo veci k tomu (k takej činnosti) povolané konajúce súdy. Ani nesúhlas so záverom o neunesení dôkazného bremena prípustnosť dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP nezakladá. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo

spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdov nižšej inštancie na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza.

40. V danom prípade, odvolací súd spolu so súdom prvej inštancie nevyjadrili žiadny právny názor, úvahu alebo konštatovanie, ktorými by sa odklonili od právnych záverov vyjadrených v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/100/2012 z 24.októbra 2013 a sp. zn. 3Cdo/186/2010 z 16. decembra 2010.

41. Dovolací súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľkou podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie žalobkyne v danej časti odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

42. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v dovolaní nie je dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 až § 435 CSP, a preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP. Rovnako dovolateľka neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobkyne v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

43. Žalovaní boli v dovolacom konaní úspešní, preto im dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

44. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.